

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że niedopuszczalne jest wyposażenie pojazdu w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 715/2007, w ramach którego zawór recyrkulacji spalin, zatem część mająca potencjalny wpływ na emisję zanieczyszczeń jest tak skonstruowana, że szybkość recyrkulacji spalin, zatem część spalin, która zostaje cofnięta, jest tak ustawiona, że zawór recyrkulacji spalin gwarantuje tryb o niskiej emisji szkodliwych substancji tylko pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i tylko poniżej 1 000 metrów wysokości, a poza tym zakresem temperatur w przebiegu 10 stopni Celsjusza i ponad 1 000 metrów wysokości przy przebiegu 250 metrów wysokości zostaje liniowo zmniejszony do 0, zatem dochodzi do wzrostu emisji NOx ponad wartości graniczne wynikające z rozporządzenia nr 715/2007?
- 2) Czy dla oceny pytania pierwszego ma znaczenie, czy wyposażenie pojazdu wskazane w pytaniu pierwszym jest konieczne w celu ochrony silnika przed uszkodzeniem?
- 3) Czy dla oceny pytania drugiego ponadto ma znaczenie, czy część silnika, która ma być chroniona przed uszkodzeniem jest zaworem recyrkulacji spalin?
- 4) Czy dla oceny pytania pierwszego ma znaczenie, czy wyposażenie pojazdu wskazane w pytaniu pierwszym zostało wbudowane w trakcie produkcji pojazdu lub czy przedstawione w pytaniu pierwszym ustawienie recyrkulacji spalin ma zostać dokonane w pojeździe jako naprawa w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji⁽²⁾?
- 5) Czy art. 3 ust. 6 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że jeżeli została zawarta umowa sprzedaży pojazdu, na podstawie której jest świadczony pojazd odpowiadający wymogom ustawowym (unijnym) i w pojeździe wbudowana jest logika przełączania (Umschaltlogik), zatem ustawienie, w ramach którego, gdy pojazd jest eksploatowany, znajduje się w trybie 1, a gdy oprogramowanie rozpozna test, a zatem eksploatację pojazdu w ramach NEDC [nowego europejskiego cyklu jezdnego („New European Drive Cycle“)], pojazd pozostaje w trybie 1 (NEDC), jeżeli jednak oprogramowanie rozpozna, że pojazd porusza się poza tolerancją NEDC (odchylenia od profilu prędkości o +/- 2 km/h bądź +/- 1s) pojazd przechodzi w tryb 0 (tryb jazdy), w którym zawór recyrkulacji spalin jest tak ustawiony, że dopuszczalne wartości wynikające z rozporządzenia nr 715/2007 nie mogą już zostać zachowane, przy czym to ustawienie następuje w tak krótkim czasie, że w efekcie pojazd porusza się prawie wyłącznie w trybie 0, nie stanowi to braku zgodności z umową o nikłym znaczeniu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171, 2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 171, 1999, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 7 czerwca 2018 r. w sprawie T-72/17, Gabriele Schmid/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 6 sierpnia 2018 r. przez Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark

(Sprawa C-514/18 P)

(2018/C 408/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (przedstawiciele: I. Hödl, Rechtsanwältin, S. Schoeller, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gabriele Schmid, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału:

- a) o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 7 czerwca 2018 r. w sprawie T-72/17 w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił główny zarzut skargi i stwierdził nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2016 r. (sprawa R 1768/2015-4), oraz o wydanie orzeczenia w sprawie; posiłkowo
- b) o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 7 czerwca 2018 r. w sprawie T-72/17 w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił główny zarzut skargi i stwierdził nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2016 r. (sprawa R 1768/2015-4), oraz o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- c) o obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji, Gabriele Schmid, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie zaskarża wyrok Sądu (dziewiąta izba) z dnia 7 czerwca 2018 r. w sprawie T-72/17, EU:T:2018:335, mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2016 r. (sprawa R 1768/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego między G. Schmid a Landeskommission für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark, ponieważ wyrok ten naruszył art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ (obecnie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001).

Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach: naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) i art. 15 ust. 2 nr 207/2009 (obecnie art. 18 ust. [2] rozporządzenia 2017/1001).

Poprzez zarzut pierwszy, dzielący się na cztery części, wnosząca odwołanie podnosi konkretnie błędną ocenę: chronionego oznaczenia geograficznego, które zostało zarejestrowane jako indywidualny znak towarowy zgodnie z jego główną funkcją; wymogu dotyczącego tożsamości producenta; braku orzecznictwa dotyczącego funkcji wyznacznika jakości w odniesieniu do indywidualnych znaków towarowych jako znaków jakości, które zawierają chronione oznaczenia geograficzne; a także używania znaku towarowego przez członków licencjodawcy.

Poprzez zarzut drugi wnosząca odwołanie podnosi błędne zastosowanie art. 15 ust. 2 nr 207/2009 (obecnie art. 18 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) zwłaszcza w odniesieniu do dokonanej przez Sąd oceny kwestii dozwolonego używania unijnego znaku towarowego przez osoby trzecie, mianowicie stowarzyszenie składające się ze swoich członków, i przypisania tego używania właścicielowi znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Nürnberg
(Niemcy) w dniu 6 sierpnia 2018 r. – QE / Sun Express Deutschland GmbH**

(Sprawa C-516/18)

(2018/C 408/51)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Nürnberg